

med sig efter Loven af 1874. Dette Sædelighedspoliti er, som vi desværre have mange Eksempler paa, meget demoraliserende for sig selv og demoraliserer ogsaa de Kvinder, som det skal have med at gøre. Dette Politi maa vi absolut komme bort fra. Vi have her i Landet, som jeg sagde, sørgelige Eksempler paa, hvorledes det er gaaet. Jeg skal ikke her nævne det, det er saa tidt paapeget, men det er en Selvfølge, at naar de skulle skaffe Resultater, og de endogsaa have Ret til at trænge sig ind i Huset til enhver som helst Kvinde, paa grundet eller ugrundet Mistanke, og føre hende paa Stationen, maa det virke demoraliserende. Hun er jo fra den Dag næsten værgeløs, hun kan faa en Advarsel, hun kan faa Straf, og hun kan faa Dom, altsammen uden Appel. Vi have ogsaa sørgelige Eksempler paa, hvorledes en stakkels Kvinde hellere kaster sig ud af denne Verden end møder for den Domstol, som hun er udsat for her. — Naar den ærede Minister mente, at her er intet sat i Stedet, vi kunne ikke undvære dette Sædelighedspoliti, saa vil jeg dertil svare, at vi have jo dog Ordenspolitiet, som maa holde Orden paa Gader, Stræder og offentlige Steder. Naar der er peget paa Ulykkerne oppe i Norge og paa, at Tilstanden er bleven saa forfærdelig deroppe, fordi man har ophævet Sædelighedspolitiet, saa ligger det særlig i, at man ikke har givet Ordenspolitiet tilstrækkelig Myndighed, og her mener jeg, at Erfaringen kan gøre os klogere. Dette Sædelighedspoliti, der kan trænge sig ind i et hvilket som helst Hjem og rive Datter eller Tjenestepige eller Søster ud og føre dem paa Stationen, er jo ganske demoraliserende, men er Kvinden saaledes, at hun opfordrer til Utugt paa offentlig Sted, saa det bevislig er det Ærinde, hun gaar i, saa have vi Ordenspolitiet lige over for hende lige saavel som over for Lommetyve og Kæltringer og den Slags, saa kan hun drages for Retten og for Domstolene, men saa mener jeg, at hun, lige som enhver anden Forbryder, helst skulde være saaledes stillet, at hun kunde appellere, at der kunde falde Dom i Sagen, at hun ikke saadan uden videre skal være undergivet Politiets Vilkaarlighed. Noget af det, jeg har været mest glad ved at se ogsaa i dette Lovforslag, er, at det tager Sigte paa at ville ophæve Sædelighedspolitiet, med hvad dertil hører, og retter Øjet paa Ordenspolitiet, og det mener jeg, er det ene rigtige, thi saa ere de stakkels Kvinder ikke mere værgeløse den Dag, Politiet faar fat i dem. Der er desuden

det, som jeg tidligere har nævnt, og som alle godt vide, at det dog kun er en Brøkdæl af disse Kvinder, der kommer under Politiets Varetægt, maaske endda en lille Brøkdæl. Alle de andre kunne gaa fri og gøre, hvad de ville, men disse stakkels Kvinder, der ere under Politiets Opsyn, ere næsten retløse alle Vegne fra den Dag, de ere indskrevne som offentlige Skøger, og saa kan enhver pine og plage dem. Sædelighedspolitiet kan trænge ind til dem Nat og Dag, til hvilken som helst Tid, det vil; Husværterne, der leje deres Huse ud til dem, tage blodige Penge af dem, indtil 10 Kr. daglig i Leje af deres Værelse, og saa have de Alfonserne, disse elendige Karle, som igen hænge paa dem som Vampyrer og ødelægge og brutalisere dem; men de staa retløse over for alt dette. Derfor er jeg ogsaa glad ved, at dette Lovforslag tager Sigte derpaa. Jeg vil haabe, at man holder fast paa, at man tager ordentlig fast paa dette Alfonsvæsen, hvad enten det drives paa de største Hoteller eller nede i de smudsigste Gader, saa man faar det ordentlig klapset af. Det er disse to Forhold, som jeg mener demoralisere allermost, det er Sædelighedspolitiet og Alfonsvæsenet. Det maa man have Øjet aabent for. — Saa er der et tredie Hensyn, som man ogsaa absolut maa have for Øje, det er det humane Hensyn, man har taget her i Loven, et Punkt, som man ellers har vanskeligt ved at faa Øje paa, det er det urimelige Forhold, der er mellem Behandlingen af Mand og Kvinde. Her hos os har man udelukkende Øjet rettet paa den løsagtige Kvindes Forhold, hun skal straffes og kan pines og plages paa mange Maader, medens Manden i alle Tilfælde kan gaa fri; det er urimeligt og inhumant. Thi her er det ikke alene Kvinden, men meget ofte Manden, der er den skyldige, det kan tit være en eller anden Libertiner, der faar fat i disse unge Piger og fører dem i Fald og Fordærv, og saa havne de hos Politiet, medens han kan tage den næste o. s. f. Her blive Kvinderne forfulgte, naar de søge Ekhverv ved Utugt, men Manden gaar fri. Her blive Kvinderne forfulgte, hvis Manden bliver smittet, men Manden kan smitte dem og dog gaa fri. Det er et Forhold, vi absolut maa have Øjet rettet paa: Lige Ret for Mand og Kvinde her, baade med Hensyn til det retslige og med Hensyn til det hygiejniske. Derfor er der en Side af Sagen ved dette Lovforslag, som jeg er glad ved, at man har taget Sigte paa, nemlig at det retslige Forhold skal være ens